

III НАГРАДА, 2014.

Дрво на вису снохватном

Људи су као дрвеће. Са једне стране дубоко укорени у земљу, немоћни да се помере, а са друге стране са вечном жељом да стреме ка висини, ка идеалима, тражећи границу, покушавајући да додирну небо. Када се човек нађе испред огромног дрвета, схвата колико је мали.

Ја сам дрво, оно дрво што је у тами. То често значи да остајем празна изнутра, губим снове. Без идеала, без наде у неко боље сутра... У мојој природи је да се стално мучим, али ипак и да верујем у снове, да одржавам контакт са људима. Да покушавам да завири у небеска пространства, и да додирнем моју звезду. У свему томе највећи је проблем то што често завршавам у средини, ни на земљи, ни на небу. Превише поносна да се вратим доле, а превише немоћна да дођем до врха. Опет завршавам са високо подигнутом главом, испруженим рукама, и утехом: "Можда, ипак, једног дана!"

Као дрвету, судбина ми је да сам стално на истом месту. Ноге ме вежу за тло, а мисли и жеља вуку у небо. Моја велика жеља да изађем из мрака и самоће оличена је да идем у висине. То је мој симбол бесконачности... Можда сматрам да ћу тиме успети да пређем границу, да ћу успети да победим живот, јер то и очекујем. А заправо ни сама не знам шта се налази горе. Нечег сигурно има, то нешто ме у ствари и привлачи...

Да ли је то место где се остварују снови, или дом где живи нада, или место где ме чека ново разочарење?

Не знам, али битно је да имам веру.

Док имамо веру, сваки сан је могућ.

Бојана Марсенић 7₂

ОШ "Васа Чарапић"

Авалска 48а

11223 Бели Поток

тел. 0113906988

0113906981

e-mail: osvasacarapic@gmail.com

наставница **Снежана Стојановић**

тел. 064-5750166

e-mail: snecasto@gmail.com